

For Søren da, her er oplagt mange penge at spare!

Personligt er jeg ret indifferent med hensyn til øget dansk grænsekontrol eller ej. Til gengæld har jeg med glæde bemærket, at Danmarks fremmeste nationalist, Søren Krarup, i forbindelse med forsommerens diskussion af dette emne foretog en 180 graders vending med hensyn til sit engagement i Folketingets Sydslesvigudvalg, angiveligt fordi repræsentanter for det såkaldt danske mindretal i Sydslesvig var imod grænsekontrollen. Måske Søren og andre nationalt begejstrede nu vil være enige i, at tiden er kommet til helt at afskaffe det årlige og meget store tilskud til mindretallet i Sydslesvig – ikke fordi man her har en mening om grænsekontrol, men fordi tiden for længst er løbet fra tilskuddets berettigelse og pengene i økonomisk trængte tider kan bruges langt, langt bedre.

Mig bekendt er Søren Krarup den eneste danske politiker, som i nyere tid i fuld offentlighed – nærmere betegnet i Politiken 22.december 2007 – har givet udtryk for, at Danmarks grænser efter hans mening ingenlunde ligger fast. Han udtaler endda det håb, at Sydslesvig atter en dag må blive en del af Danmark – måske ved en ny folkeafstemning om landsdelens tilhørsforhold. Skulle der være nogen som helst realitet og perspektiv i denne udtalelse, så kunne det eventuelt være ok, at Danmark år efter år sender rigtigt mange penge ned til Sydslesvig til drift af skoler, børnehaver, ungdomsklubber, en avis, kulturel virksomhed osv. Men det perspektiv er ikke-eksisterende, grænsen ligger fast, og efter min mening bør dette tilskuds-vanvid stoppes – det kan kun gå for langsomt.

En hurtig gennemgang af de historiske facts kan fortælle, at Sydslesvig i 1920 efter 2 folkeafstemninger om grænsedragningen mellem Tyskland og Danmark blev indlemmet i Tyskland. Derved blev et dansk mindretal hernede påtvunget et nyt nationalt tilhørsforhold. Men den daværende danske statsminister Niels Neergaard udtalte, at mindretallet "ikke skulle blive glemt" og bevilgede allerede samme år 100.000 kr. til fremme af danske sprog og kultur blandt det danske mindretal.

I de første år efter 2. Verdenskrig voksede tilslutningen til mindretallet – og faktisk blev Danmark af englænderne tilbudt en ny folkeafstemning om grænseflytning. Men den danske regering var ikke interesseret og tilkendegav, at grænsen lå fast. Mindretallet antages i dag at udgøre ca. 50.000 personer, og det tilsvarende tyske mindretal i Danmark ca. 15.000 personer. Danmarks tilskud til det danske mindretal var i 2010 vokset til ca. 535 mio kr., hvoraf langt de fleste af pengene går til skoler og børneinstitutioner. Hertil kom også i 2010 et krisetilskud på 115.000 euro til Flensborg Avis, som åbenbart ikke kan overleve på det danske mindretals interesse. Tyskland bidrager på samme måde med penge til det tyske mindretal, men da der er en betydelig forskel på mindretallenes størrelse, er der naturligvis også stor forskel i bidragets størrelse. Såvel retten til frit at kunne bekende sig til hvilken nationalitet, man vil tilhøre, som regler om de 2 landes økonomiske forpligtelser overfor mindretallene, er fastsat i København-Bonn Erklæringerne fra 1955.

Økonomisk har det været princippet, at henholdsvis Danmark og Tyskland skulle give modpartens mindretal det samme økonomiske grundlag for skoledrift, som flertalsbefolkningen får. Men delstatsregeringen i Slesvig-Holsten har bebudet, at det fremover kun vil yde 85 procents dækning til det danske mindretals skoler, og regeringen i Berlin har ligeledes reduceret tilskuddet til det tyske mindretal i Sønderjylland. På samme måde har den danske regering planer om at reducere

tilskuddet til de tyske mindretalsskoler i Sønderjylland, så de i 2014 kun får 94 % af elevudgiften dækket i forhold til danske offentlige skoler. Så aftalerne i nævnte traktat fra 1955 er under alle omstændigheder i gang med at skride.

Hvem er de så, repræsentanterne for det danske mindretal? Undervisningsministeriet oplyser, "at medlemmer af mindretallet er dansksindede, men som regel tyske statsborgere". Det er ved København-Bonn Erklæringen slået fast, at begrebet "danskindsind" (eller ditto tysk), altså den enkeltes nationalitetsfølelse, sproglige og kulturelle præference og daglige praktiseren, ikke må efterprøves. Man er det, man siger, man er.

Muligvis inspireret af interviewet med Søren Krarup i december 2007, skriver lektor ved Institut for Grænseregionsforskning, Martin Klatt, også i december 2007 (WordPress.com), at "håbet om genforening er dødt, og at det ikke påvirker ret mange af det danske mindretals medlemmer i dag. Den tanke har været urealistisk siden 1946, hvor briterne kom med tilbuddet om en grænseflytning, men hvor den danske stat valgte ikke at tage imod". Han fortsætter: "En af de faktorer, der opretholder det danske mindretals størrelse, er den realitet, at tyske forældre vælger de bedre danske mindretalsskoler til deres børn frem for de tyske. Dette kan ses ved, at de danske skoler oplever en konstant tilgang". Martin Klatt beklager, at mindretallet ikke synes at ville diskutere, om det er rimeligt, at Danmark skal vedblive at finansiere skolegang m.v. til tyske statsborgere og har selv den teori, at man er bange for, at folk finder ud af, hvor tyndt mindretallet i virkeligheden er, og man derved kan miste den økonomiske støtte fra Danmark, idet den jo så ikke længere kan begrundes i bevarelsen af et dansk, historisk mindretal.

Jeg skal gerne komme med min forklaring på, hvorfor jeg synes, tilskuddet fra den danske stat til det danske mindretal i Sydslesvig øjeblikkeligt bør nedtrappes for ret hurtigt helt at forsvinde. Tyskland kan så overtage de danske institutioner hernede og drive dem for tyske skatte kroner og vice versa for Danmarks vedkommende m.h.t. det tyske mindretal i Danmark:

- 1) Først og fremmest er der nu gået næsten 100 år siden grænsen blev lagt, hvor den ligger, og der kan i sagens natur stort set ikke være flere tilbage af de personer, som virkelig var danskere og blev tvunget ind i en ny nationalitet. Efterkommere m.fl. kan ikke i al evighed påberåbe sig en "danskhed", der skal fodres med rigtigt mange skatte kroner fra Danmark for at kunne opretholdes.
- 2) De 535 mio. kr. alene i 2010 havde været langt bedre anvendt på børn og unge i Danmark, som ikke engang kan mestre det danske sprog og den danske kultur så tilpas godt, at de kan få sig en rimelig fremtid. Hvis man vitterligt føler for det danske sprog og den danske kultur, kan man enten lukke op for dansk radio og fjernsyn og suge til sig, eller man kan tage sig et dansk kursus for egen regning. Eller man kan sågar flytte til Danmark og måske få sig et dansk job.
- 3) Mange synes stadig, vi har en moralsk forpligtelse til at yde støtten, fordi mindretallet i 1920 blev lovet "aldrig at blive glemt". For mange folk især i grænselandet er dette områdes historie da også stadig en sprællevende fortælling, som fejres hvert år. Ligeledes er der mange og perspektivrige bestræbelser på at fremme det grænseoverskridende samarbejde om uddannelses- og erhvervsudvikling. Så der er masser af nutidigt fokus på fælles historie og fælles udviklingsmuligheder. Jeg tror blot ikke på, at disse faktorer er

afhængige af mindretalstilskud. De er udtryk for en nødvendighed, akkurat ligesom udvekslingen af arbejdssøgende er det.

- 4) Endelig synes jeg, mindretallet – hvis man holder af Danmark – nu burde forstå, at Danmark ikke kan vedblive at yde tilskud til i princippet rige tyskere. Vi har andre mindretal, som vi er i rigsfællesskab med, og som stadig er mere relevante at støtte fra Danmark. Og hvis mindretallet i Tyskland skal have tilskud, kunne den lille lomme af dansksindede i Skåne vel også gøre sig fortjente – eller hur? Og sådan kunne vi blive ved.
- 5) Nogle mener, tilskuddene fra hhv. Danmark og Tyskland til ”deres” mindretal på hver side af grænsen, er et smukt og forbilledligt eksempel på, hvordan man sikrer den kulturelle sameksistens og forhindrer stridigheder. Jamen, akkurat det samme formål har jo EU i dag, så mon ikke det er sikring nok? Og skulle det endelig være, ville det vel være endnu mere storladent, om Danmark alene sponsorerede bevarelsen af tysk sprog og kultur blandt det tyske mindretal, som bor i Danmark – altså i virkeligheden vores mindretal - og Tyskland alene understøttede det danske mindretal i Tyskland – deres mindretal. Helt uegennyttigt.
- 6) Det er forståeligt, at man i 1920 lovede evig troskab og hjælp til fødte danskere, der blev ”tvangsfortyskede”. Men i dag, næsten 100 år senere, forekommer det at have overlevet sig selv, og i øvrigt at have nogle nationalistiske overtoner, som vi vel ikke bør spille på længere?

S, SF, Radikale og Enhedslisten må som de anti-nationalister, de er – eventuelt sammen med DF - kunne støtte dette forslag. Vi kan så i stedet bruge pengene på at styrke undervisnings- og beskæftigelsesformål for unge i Danmark. Det er en bombe under vort samfund og en ulykke for den enkelte unge, hvis vi ikke får givet stort set alle en ordentligt uddannelse, en læreplads og et arbejde. 532 mio kr.kan bringe os et stykke af vejen!

Med venlig hilsen fra Karen Daugbjerg Balsby